

Jeg holder heller ikke af at sætte Skel. Men det er jo ikke Landbrugsudvalget og ikke Lovforslaget, som sætter disse Skel. Det er Krigen, som har sat Skellene, det er Krigen, som har sat Skel mellem rig og fattig stærkere end nogen Sinde før, og jeg kan ikke se rettere, end at naar det mindre Landbrug har lidt mere ved Krigen følger end de andre Landbrugsformer i vort Land, er det baade rimeligt og retfærdigt, at denne Del af Landbruget faar Støtte paa den Maade, som Lovforslaget foreslaar.

Til sidst vil jeg blot udtale, at jeg med Hensyn til den Modtagelse, denne Lov vil faa ude i Landet, tillægger det stor Betydning, at den er vedtaget enstemmig i det andet høje Ting. Hovedlinien i Lovforslaget er fastslaaet ved Forhandling mellem Landbrugets to store Hovedorganisationer, og der er opnaaet fuldstændig Enighed mellem disse, som ellers har set vidt forskelligt paa mange af de Spørgsmaal, som Krigen har bragt frem til Drøftelse. Jeg tillægger dette den største Betydning og vil meget henstille til det høje Ting, at vi under de alvorlige Forhold, vi lever under i Øjeblikket, ikke fortaber os i Smaaligheder, ikke fortaber os i Enkeltheder, men hurtigst muligt faar vedtaget dette Lovforslag, som man imødeser med Forventning ude i Landet, hvor man er interesseret i en hurtig Afgørelse. Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme her i Tinget.

Somme: Fra alle Sider erkender man Nødvendigheden af at træffe Foranstaltninger til Sikring af den bedst mulige Anvendelse i Ernæringsøjemed af Landets forestaaende Kornhøst; de tarvelige Høstudsigter udhæver yderligere Nødvendigheden af saadanne Foranstaltninger, samtidig med at Udsigten til en lille Kornhøst vanskeliggør Løsningen af Opgaven. Denne Opgave gaar ud paa for det første fuldt ud at sikre Menneskenes Ernæring og dernæst saa vidt muligt at sikre Husdyrenes Ernæring ifølge en efter økonomiske Principper foretagen Rangering af disses Forsørgelsesadkomst. Ved Opgavens Løsning er der to Veje at gaa, nemlig enten, som foreslaaet af det staaende Landbrugsudvalg; at udskrive et relativt begrænset Kornkvantum pr. Arealenhed, men da at gennemføre denne Udskrivning ganske uden Hensyn til, om man derved beslæglægger en mindre eller større eller

muligvis en urimelig stor Del af den enkelte Jordbrugers Kornhøst, eller, som Lovforslaget foreslaar, at udskrive et noget større Kornkvantum pr. Arealenhed, men med Ret for den enkelte Jordbruger til at tilbageholde af sin Vaarsæds Avl, for saa vidt et saadant Kvantum kan høstes, et Minimumskvantum, som nu er fastsat til 450 kg pr. Værdienhed i Form af 1,000 Kr.s Jordværdi. Det er givet, at den første af disse Veje fører sikrest til det stillede Maal, for saa vidt som det Kornkvantum, man derved stiller til Raadighed for Statens Forsorg, lader sig med tilnærmelsesvis Nøjagtighed fastsætte, det paavirkes ikke af de Tilbageholdelsesregler, som nu er indførte i Lovforslaget, og hvis Virkninger, naar man staar overfor en Kornhøst som den, vi nu har Udsigt til, vanskeligt eller endog næsten umuligt lader sig tilnærmelsesvis bestemme. Hvis derfor Udsigten havde været til en normal Kornhøst, altsaa med et rundeligt Kornkvantum i Forhold til det her foreliggende Udskrivningskrav, og endvidere en Kornhøst, som fordelte sig nogenlunde jævnt ud over Landet i Forhold til Udskrivningsgrundlaget, altsaa med nogenlunde samme Høstkvantum pr. Jordværdienhed, vilde jeg ubetinget have foretrukket det første Princip som det, der stiller sikrest i Udsigt, at der kan tilvejebringes den fornødne solide Underbygning for Statens Kornforsorg. Men denne Forudsætning er ikke til Stede, vi staar overfor Høstudsigter, der varslar, at Høsten vil blive overmaade uens, vil i mange Egne afvige meget stærkt fra den normale, og en Udskrivning, der ikke levned den enkelte Jordbruger nogen Ret til at tilbageholde sin Vaarsæd, vilde efter min Opfattelse under de Omstændigheder komme til at gaa mangfoldige Jordbrugere saa nær, at jeg vilde anse det for overmaade betænkeligt at række Haand dertil. Under disse Omstændigheder maa ogsaa jeg holde det for rigtigt, at Lovforslaget gaar den Vej, som nu er fulgt, nemlig at man først beslæglægger hele Avlen af Vintersæden, alt, hvad der er disponibelt udover Saasæden, at der gives den enkelte Jordbruger Ret til at tilbageholde af sin Vaarsædavl, for saa vidt den strækker til, et Kvantum af 450 kg pr. Jordværdienhed, for da af den overskydende Del Vaarsæd at udrede til Statens Kornmagasin et saa stort Kvantum, at dette i Forbindelse med den ydede Vintersæd kommer til at andrage indtil 450 kg pr. Jordværdienhed,